

# КВАНТОВ ПРЕХОД

**В ИЗПЪЛНЕНИЕ  
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА  
НА ЧОВЕШКАТА ДУША**

[www.kvantov-prehod.org](http://www.kvantov-prehod.org) излиза 1 път в месеца

**АБОНАМЕНТНАТА  
КАМПАНИЯ за 2019 г. !**

За вестник **КВАНТОВ  
ПРЕХОД**  
каталожен №618

можете да се абонирате чрез  
фирма **▲ "Доби прес" ЕООД**  
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)  
или на сайта [www.dobipress.bg](http://www.dobipress.bg)

Вестникът ще ви бъде доставен  
във Вашия дом или офис по  
куриер.

**Абонамент**  
за 3 месеца- 3.00 лв. ;  
за 6 месеца- 6.00 лв. ;  
за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959  
E-mail: [kvantov\\_prehod@dir.bg](mailto:kvantov_prehod@dir.bg)  
От Редколегията

## Акад. Георги Марков: **Първо сме българи, преди 13 века не е имало Европейски съюз**

През последните години историята се превърна в една от най-коментираните теми – преписването ѝ, премълчаването и прикриването на определени събития винаги е разбунвало обществото. Защо и как се стигна дотам, какви са целите на подобни действия.

Загуби ли България и битката за т.нар. „македонски език“, защо имаме толкова много йсмени в политиката.

Разговор с академик Георги Марков

– Академик Марков, каква трябва да бъде националната цел на българските евродепутати в Брюксел?

– Бих им предложил да работят за това в Европейския парламент в Брюксел да се признае кири-

лицата за българска азбука.

Там има латиница, има гръцка азбука, но има и кирилица, за която претендират различни държави, вкл. и съседите в Скопие.

Смятам това за много важно във връзка с пред-

стоящата покана към Северна Македония за присъединяване към европейската общност.

Новите евродепутати от всички партии трябва да се обединят и да се разбере, че кирилицата е създадена от учениците на светите братя Кирил и Методий на българска земя – от Плиска до Охрид.

Преди години бях в Улан Батор – столицата на Монголия, и останах много впечатлен – вървя по улиците и виждам как пише „аптека“, „нотариус“... – като в София.

На стр. 4-5

“ Няма власт над оная глава, която е готова да се отдели от плещите си в името на свободата и за благо на цялото човечество. ”

Христо Ботев



## Писмо на един англичанин за 2 юни, което разтърсва душата!

„Здравей, приятелю... Отдавна ме молиш да ти разкажа за България.

Когато за пръв път чух, как в 12 часа на 2 юни неистово завиха всички противовъздушни и противопожарни и заводски сирени в столицата... ужасно

се изплаших. “Война” – помислих си за части от секундата и се заоглеждах за някакво скривалище... И в следващия момент видях нещо съвършено потресаващо: всичко спря! Не се шегувам, приятелю – в милионната столица (а, как-

то разбрах впоследствие, и в цялата страна) спря всякакви движение – автомобилите и градския транспорт, хората по улиците и зад прозорците в работните си кабинети, учениците, гонили до преди секунда топка... Стана неесте-

ствено тихо... Уверявам те, приятелю, София е единствената столица в света, където веднъж в годината можеш да чуеш... такава тишина... Само воят на сирените!

След три минути, когато всичко се върна към нормал-

ния си ритъм, се сетих, че за ми разказвали за някой си техен герой Христо Ботев – поет и революционер, който с присъщия на ненавършените си 30 години, а и на възбудата на епохата авантюризм,

На стр. 5

“ Стремезът към свободата свършва, щом дойде свободията. ”

Александър Стамболийски

14 юни 1923 г. - жестока смърт застига Александър Стамболийски. Мъките му са сравними с тези на Стефан Стамболов. Него го секат с ятагани, Стамболийски го режат с ножове парче по парче



На стр. 4

# ЛИТЕРАТУРАТА В СЛУЖБА НА ДУХА, НА ДУХОВНОСТТА

РЕДОВЕ  
НА  
ЧИТАТЕЛЯ

Докато Духът се смалвява, материята се обновява в духовен растеж  
В раните ни, в болестите ни, се съдържа и самото лечение

Чета „КаЯн мъдрецът“ на Персус и се докосвам до Мъдрост, която винаги сме носили в себе си, защото всичко е в нас, но не сме го били отключили и освободили, за да се прояви. С помощта на неговия духовен Водач КаЯн се докоснах и до мисълта, че истинската Ли-те-Ра-тура, също като Любовта, може и трябва да служи на Духа, да изгражда духовността, да освобождава душите и сърцата ни, а не да ги побеждава чрез сила, наложена отвън. Персус ни накара също да се замислим чрез поста си на фейсстраницата на „Огнените кодове“, че се нуждаем и от ново отношение върху някои наши „праз-ни-Ци“, като 9 май. Замисляли ли сме се как така честваме много „по-беди“, след като, когато има победи има и победени, загинали?... Има станали по-бедни духовно

и физически чрез отнетите им Божествени дарове, най-големият, от които е Животът. Та нали тогава, да празнуваш една битка, пък било и тя победна за едната страна в нея, това ще означава да празнуваш, да вървиш отново по-беди-те, все едно, че парадираш, маршируваш по милиони убити и загробени в земята.

Затова, започвам да ставам все по-убедена, че истинската литература трябва да загатва, да говори, да осветява Божествените закони, принципи и процеси, но не чрез укор, задето не ги следваме, а чрез разбиране, приласкаване, чрез деликатни подтици, както Бог не те укорява, не те заставя накъде да вървиш и чрез безкрайната Си милост ти дава шанс за изправление на допуснатите грешки чрез покаяние и молитва.

Затова вярвам също, че Създателят дори е предвидил възможните ни грешки, не се одухотворява лесно материята, предвидил е т.н. „падение“, на загубването на директната ни връзка с Него, на постепенно понижилата ни се заради това честота на изначалната Любов в нас. Но вярвам и в това, че Той затова е заложил предварително и един обходен, много подълъг, но и по-ценен, затвърден в страдание, път към Познанието ни за Него. Започвам, също така, да ставам и все по-убедена, че ако бяхме останали в „насадения“ мисловен „рай“, не бихме изпитали в пълна степен радостта на завръщането на блудния син при неговия Баща, както и още по-голямата радост на приелия го в прегръдките Си Родител, който го посреща пищтно и го дарява с пръстена на духовното аби-

туриенство, до който достигаме самостоятелно, побеждавайки себе си и преминавайки търпеливо и смирено клас след клас в житейското Училище на Духа, живеещ в Материята.

Да, понякога, разбира се, грешките ни изглеждат непоправими, т.нар. „падение“ сякаш е стигнало до дълбините на земята и душата ни. Та нима е бил лек пътят на твърде Божественото, на високата по честота Любов да слезе във все още животинското тяло, а след това и в твърде човешкото?... И част от Безкрайното да се побере в крайното, преходното?... Неслучайно, този път се съпровожда с много мутации, противопоставяния, битки, беди... Но пък как иначе да се стигне и до кулминацията на трансформацията?... Затова тя се ражда именно в сблъсъка между високото и



ниското по вибрация, което си е цяло геройство на случване в материята. Но докато Духът се смалвява, материята се обновява в духовен растеж. Дори в самото ѝ нараняване, в болестта ѝ, се съдържа лечението, както ни подсеща Ницше, като ни припомня сентенцията, била негов девиз: „increscunt animi, virescit virtus“/При раняването нараства духът и се развива мъжествената добродетел/.

Лиана Фероли



Георги Петров,  
автор на публикацията

## ЗВУЧЕНЕТО НА МУЗИТЕ

Г. Ганова е родена в гр. Провадия, област Варна. Започва да пише поезия още като тийнейджър. След гимназията учи геодезия и картография, но истинското ѝ призвание е литературата. Тя е кореспондент и редактор в местния печат, сътрудничи с Драматичния куклен театър /Враца/, кореспондент е на централни издания. Има две деца.

Първата книга, „Птица окрилена“, е издадена през 2000 г., а две години по-късно се появява нова стихосбирка - „Като миг“, последвана от „Подир стъпките на лятото“, „Видения“ и пътеписи „По пътищата на Европа“. През 2008 г. стиховете на Галина бяха представени в Черна гора, в превод на известния сръбски поет В. Ракчевич. Тази книга със заглавие „От небо кошуля“ е победител в конкурс за финансиране от Министерството на културата, спорта и медиите в Черна гора. През 2011 г. излизат две нови книги на поетесата: лирика „Подари ми спомен“ и родовата сага „Спомени от Кръстина бара“. Г.Ганова има многобройни награди от литературни конкурси за поезия и проза в цяла България: Варна, Силистра, Генерал Тошево, Мездра, София, както и награди на СБП. През 2009г. в Москва поетесата

получава Паметен медал „А.С.Грибоедов 1795- 1829“. Нейни творби са включени в Алманаха „Волжские объятия“ на Съюза на писателите на Русия, в Черна гора - в сборника „Бугарска поезија XX вијека“, в Алманаха за книжовност и култура „Стваране“, в сборника „Земляки“ /Нижни Новгород/ и поетичната поредица на СБП „Поети“, в списанието „Пламяк“,

в ежегодния литературен Алманах „Околчица“ / гр.Враца / и „Мизия“ / гр. Плевен /, в поетичните антологии „България вовек“ и „Родни предели“. Стихове на поетесата са преведени на руски, английски и сръбски език.

„Поезията на Галина Ганова, в по-голямата си част, е отражение на емоционалните ѝ преживявания, отношението ѝ към света, в който

живеем и човека в този свят. Чувствителна и ранима, тя търси доброто и красивото в него... - пише за нея една от водещите литературни критици на България Благвеста Касабова. - ...Тя вписа името си в съвременната ни литература с поетичните си книги. Те се приемат радушно от ценителите на поетичното изкуство и от литературната критика“.

### МАМИНАТА СВАТБА

„Каква невеста си била ти, мамо...“

Красива си била и млада, мамо,  
през онзи януарски ден,  
притисната до татковото рамо,  
невеста пред олтар свещен!

Каруца волска ти била карета  
/такъв ли бил е твой блян?/,  
под роклята с воал, назаем взета,  
изгарял те момински свян.

Хоро извила гайда на мегдана.  
Хоро, до коленете в сняг!  
И ти - фиданка, присадена рано,  
далеч от бащиния праг.

Вали снегът година след година  
и винаги красив и млад.  
Свекърва ти отдавна се спомина,  
гайдарят е на оня свят.

Но ти си тук, до татковото рамо -  
дърво си с корен разклонен  
и само снимка пожълтяла, мамо,  
напомня твой сватбен ден...

### ОГНИЩЕ

Любов, любов! Тя огън е нетраен,  
от който дом уютен се съгражда.  
Огнище е в живота ни случаен  
и трябва всеки ден да се подклажда,

защото слабо ли гори - угасва,  
а пушекът до смърт ни задушва,  
боли от рани, от сълзи ръждава  
домът замръзнал... и какво остава?

За глътка въздух някъде ще идеш,  
на огън чужд ще искам да се стопля.  
Ще дойдат у дома, преди да видиш  
„приятели“ в огнището да чоплят.

Ела да стъкнем огъня - догаря -  
от мен вземи подпалки - много имам.  
За любовта (аз знам от мъдрост стара)  
един е малко, но са много трима!



Галина Ганова

# СПОМЕН за непрежалимия народен генерал-полковник Димитър Стоилов

Димитър Стоилов е роден в бежанско семейство на 29 май 1924 година в град Хасково. Издъхнал по „черешова“ задушница на 94-годишна възраст през 2018 година. Меранза – съпругата на генерала, не можа да понесе тъжната загуба и няколко дни след това и тя издъхна. Двамата дейтели от Съюза на ветераните от войните положихме в един гроб на 1-ви юни 2018 година - в Световния ден на детето, в навечерието на 2-и юни – гибелния ден за смъртта на поета и революционера, боеца за правда и свобода на народа.

Областният съвет на Съюза на ветераните от войните в Пловдив в деня на кончината им отново ще сведем чела пред светлата им памет, отново ще разказваме за стръмния им житейски път, изминат в името на Родината като доброволци в Отечествената война за победата над фашистките нашественици в

Самуилова България.

Родовите корени на генерала са в Енидже, Вардарско в Серския революционен окръг. Преди сто години грешно заченатият Ньойски договор прокуди населението от бащините им огнища, в това число и баба Мара и дядо Стоян Стоилови. Спрели се в Хасково, а след това в Пловдив. Там около извора на Белоногата и около тепетата на имперския град в семейство Стоилови се раждат девет деца, от които оцеляват само пет. Аргир, Димитър и Васил записват имената си в партизанския отряд „Антон Иванов“. Васил загива на 1-ви март в „Сухото дере“, а Аргир – политическият комисар на отряда загинал в бой срещу народните душмани на 4-ти юли 1944 година. Димитър – второто чедо на пловдивската баба Тонка от Русе се завръща от Балкана невредим, победител и веднага се включва в редовете на народоосвободител-



Генерал-полковник  
Димитър Стоилов

ната армия на Отечествения фронт в Двадесет и първи Родопски полк. Води тежки боеве при Страцин, Стражин и Пчиня. Завръща се в Пловдив като победител. Тухларският син на тютюноработничката от Пловдив след войната се включва в промените, в реформите на армията, на милицията, на народното стопанство...

Младият реформатор е уверен в това, което върши в името на народа, защото над него е наставникът Кочо Мавродиев – директорът на обединените гимназии в Пловдив. Многолюдната челяд на Мара от тютюневите складове всички са възпитаници на Кочо Мавродиев. Математикът, ди-

ректорът на средношколците в Пловдив се отнася с топли чувства към децата на бежанците от Солунско, защото Мавродиев е завършил солунската гимназия, участник е в Илинденското въстание.

За младия Димитър Стоилов Кочо е повече от духовен татко. Веднъж директорът се обажда на младия администратор и го смъмрил със следните думи: „Абе, Митре, какви ги вършите, бе? Вашите спец служби в армията уволнили старшина Иван Николов с четири дребни деца. Затова че е служил в 58-ми Драмски полк, предполагали, че е участвал в преследване на гръцки партизани. Същият твърди, че не е участвал в такива акции, че току-що се завърнал от фронта в Унгария. Изслушай старшината, върни го на работа в армията!“

Димитър Стоилов изслушал старшината, изпратил го на служба в свързочния полк в Пловдив. Било е преди 70 години. Потомството на старшината и днес споменава името на генерала с добро.

Меранза (съпругата на генерала) участва на фронта като милосердна сестра – доброволка. Срещнали се с Димитър, залюбили се, създали дом, семейство в Пловдив. Живеели щастливо тук и в посолството в Москва. Щастливо живеела и баба Мара

при сина си и при младата си снаха. Меранза многократно е споделяла за топлия чувства между нея и свекървата. И двете са активни общественички в Отечественния фронт и в Съюза на жените в големия град.

Меранза завърши своя жизнен път като почетен председател на Областния съвет на Съюза на ветераните от войните в Пловдив. Областта получи голяма популярност с мощното ядро от жени, участвали в Отечественната война, от ансамбъла жени с бойни отличия с подбран репертоар от руски и български песни.

Меранза си замина в отвъдното, като остави след себе си подредена летописна книга за дейността на Съюза, за красивите съпругески отношения с Димитър – народния генерал, прославил името си във всенародната борба против фашизма, против злото, за благоденствието на народа.

Слава и поклон пред светлата им памет!

От Областния съвет на Съюза на ветераните от войните в град Пловдив и потомството им

## СТОЧАСОВ АВТОПОХОД ПО СТЬПКИТЕ НА НАШАТА БОЙНА СЛАВА В ЧЕСТ НА 74-ГОДИШНИНАТА ОТ ПОБЕДАТА НАД ФАШИЗМА

Съюзът на ветераните от войните и потомството им, рано в неделя на 12 май 2019 година тръгна от храм-паметника „Александър Невски“ на запад към Пирот и Ниш, и нататък през чукарите и бърдата на Шумадия, през Стремска Митровица, към равната и подредена земя на Хърватската Народна Република до войнишките гробища и паметници на геройски загиналите при Драва преди 74 години.

Годишнините от победата над световния фашизъм се превърнаха в традиция за възпоменания, за поклонения. Навсякъде винаги сме посрещани от населението, от местната власт, от нашите посолства в Белград, Загреб и Будапеща. Навсякъде слушах възнуващи слова и полагане на тежки венци от свежи цветя.

Там, в нашето посолство имахме двучасова среща. И там срещата ни в посолството бе вдъхновена с възнуващи слова и синовни чувства към белобради-те ветерани от войните, към при-дружаващите ни потомства, както навсякъде. От посолството научихме нещо повече, което не можем да отминем. След вековните спорове между сърби и българи – чий е, на кого е Марко Кралевити, след сблъсъка ни между белградските генерали

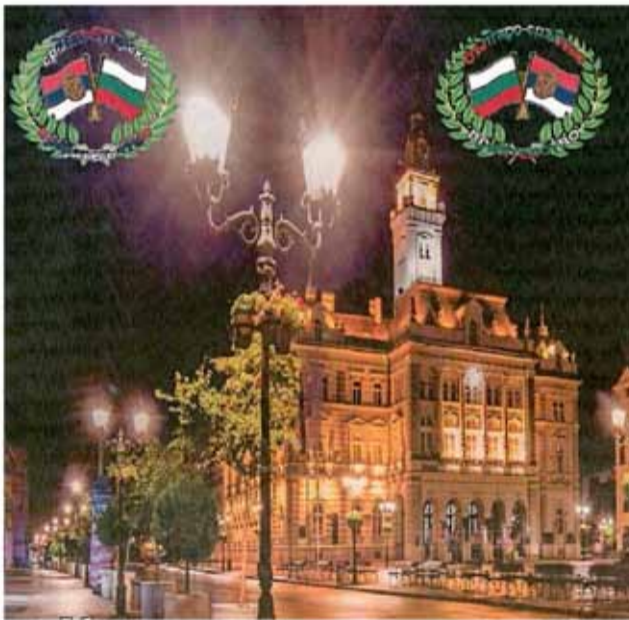
и софийските капитани при Сливница и Гургулят, Три уши и Мека црев. След безумната битка при Каймак Чалан се появи гражданско сдружение „Сръбско-Българско приятелство“.

Гражданското сдружение е висша форма на обществени взаимоотношения, коренно различно от кралското безумие на Милош в Белград и това на цар Фердинанд от София, довел царството си до две национални катастрофи.

Гражданското сдружение „Сръбско-Българско приятелство“ бе очаквано. То бе мечта за Гоце Делчев, за великия българин от Кукуш и тази мечта воеводата на Илинденското въстание през 1903 година я виждаше така: „Аз го виждам света като поле за културно съревнование между народите“.

Друг българин от Загоричане – Димитър Благоев виждаше решаването на проблема с „ябълката на раздора“ в Балканския полуостров чрез Федерация на народите от Вардарско, Струмско и Шумадийско.

Гражданското сдружение в Белград днес е в действие, желано от народа и от воеводи като Стефан Веркович, Гоце Делчев, Димитър Благоев, Димитър Влахов, Вапцаров и Ди-



Белград - нашето посолство като постоянно присъствие в Сърбия

митър Талев...

Каква радост носи поетичния конкурс „Есен – 2016“ от гражданското сдружение „Сръбско-Българско приятелство“. Голяма радост, големи надежди!

В този конкурс са участвали цяла дузина държави. Този отзив към поетичния конкурс е лирична прегръдка за гражданското сдружение. Цял отряд от поети участват в поетичния конкурс.

Най-внушителен брой от поетите, записали имената си са белградчани – 45, следвани от

българи – 40, от Австрия – 6, от Черна гора – 6, Хърватско – 4, Македония – 4, Чехия – 1, Швеция – 2, Германия, Дания и Испания – по 1.

Видимо полето за културно съревнование расте, разширява се и ще продължава да расте и все по-пъстро ще става.

Ние, ветераните от войните и потомството влизаме в полето за културно съревнование с името на Орфей и Спартак, с божествените имена на Тангра и Перун, на богомилите, на униятите, с името на Делю

хайдутин, с имената на англогласните черковни и народни певци и певици.

Последният автопоход завърши и аз бях в него. Бях придружаван от много благородни люде и най-вече от Тодор Андонов и Зоя от Пловдив. С тях набрах тези редове за автопохода, за което им благодарям!

Пред Съюза на ветераните от войните стои важната задача – Конгресът. Там трябва да защитим името на съюза и да намерим форма за увековечаване името на съюза. Това име трябва да го има и тогава, когато няма да има ветерани. Да го увековечим името му така, както това са сторили в Хърватската Народна Република.

Тази есен се навършват 75 години от победата над фашистките нашественици в Самуилова България при Деве Баир, Крива Паланка, Стражин и Страцин. Ние от Съюзът на ветераните от войните достойно ще се представим на юбилея и ще убедим невярващите, че в основата на Европейския съюз стои победата от 9-ти май 1945 година.

Ваш дядо Борис Гърнев,  
от дом „Илинден“  
в село Бойково

Оказа се, че те са запазили кирилицата.

Казах им „Нашата азбука е от Охридското езеро до пустинята Гоби“ и те ми ръкопляскаха...

Затова смятам, че това трябва да е наша национална цел, а предстоят и преговорите със Северна Македония.

– **Преди дни стана ясно, че Северна Македония натиска Еврокомисията за приемане на „македонския език“.** От наша страна обаче има само мълчание, предаваме ли се и за езика ни?

– Само едно ще им кажа. Бил съм в пленарната зала на Европарламента в Брюксел и там има кабинки, като на всяка една от тях пише от какъв език превеждат.

Представете си там да се пръкне кабинка, на която пише „македонски език“?

Затова трябва много внимателно да премислим.

Не отричам правото им да се самоопределят, но техният т.нар. „македонски език“ е създаден въз основа на един югозападен български говор.

През есента на 1944 г. Йосип Броз Тито поставя задачата на местните комунисти в Скопие с партизаните да направят македонска азбука.

Събират се тогавашни „езиковеди“ и се прави азбука, малко различна от българската на основата на битолския диалект без

## Акад. Георги Марков:



# Първо сме българи, преди 13 века не е имало Европейски съюз

„Ъ-кане“.

Смехотворна е тезата им, че македонският се е говорел още от времето на цар Самуил.

– **Но какво става, акад. Марков, лека-полека като че ли България губи всичко, с което българите се гордеят? Е, поне папата като дойде, каза на всеослушание, че светите братя Кирил и Методий са от българските земи. Македонците пък се ядосаха...**

– Кой знае още какво ни

чака, защото ние не умеем да защитаваме историята си, тя като че ли вече ни става в тежест...

Ние сме си виновни, защото най-напред подходът ни с подписването на договора с Македония беше погрешен.

Първо трябваше да се изчистят спорните въпроси – история, езиковедие, етнография, фолклор и тогава да подписваме.

Не да се създават комисии и да се протака във времето, докато македонците бъдат приети с наша подкрепа в ЕС и там да поставят въпрос за

някакво македонско малцинство в другата част на Северна Македония.

Защото Пиринска Македония географски всъщност е Северна Македония.

Кой го допусна това и защо политиките го проспяха?

Кой им подсказа, че могат с мнимо разбирателство да оформят спорните въпроси за далечното бъдеще?

Ето, гърците намериха подход и ги отказаха от античното им наследство.

А къде сме ние, къде са политиките ни, дипломатите ни?

– **Е, всеизвестен факт е, че нашите политици откриват време са си йесмени.**

– Да, йесмени са, това е сателитният синдром – както знаем Чичо Сам изгони Дядо Иван.

И сега този Чичо Сам като каже нещо, веднага оттук се чува: „Репорт даден!“.

– **Простете за песимизма ми, но поне Ви виждате ли изход? Лека-полека ще приемем и македонския език и всичко, което ни кажат началниците от Брюксел и отвъд Океана. Ка-**

**жете нещо оптимистично...**

– Оптимистичното, което мога да кажа, е за Виктор Орбан.

Тези същите началници го ругаят, но той не им се дава и защитава интересите на страната си.

Европейски фондации хвърлят милиони, за да формират европейска идентичност в българите: първо сте европейци, а после се пишете каквито искате – така искат.

Е, как да стане това, като преди 13 века на Балканите

От стр. 1



Александър и Милена Стамболийски с двете си деца Надежда и Асен. Снимка личен архив. Източник: ДА „Архиви“

## 14 юни 1923 г. - жестока смърт застига Александър Стамболийски. Мъките му са сравними с тези на Стефан Стамболов. Него го секат с ятагани, Стамболийски го режат с ножове парче по парче

През нощта срещу 9 юни 1923 г. в Царство България е извършен държавен преврат от армейски части под ръководството на Военния съюз с две ключовите фигури - о.з. ген.-майор Иван Русев и полк. Иван Вълков. С помощта и на Народния съговор е отстранено правителството на Българския земеделски народен съюз начело с Александър Стамболийски. В новия кабинет с премиер професор Александър Цанков, виден икономист и юрист, влизат представители на всички опозиционни партии, без комунистите. В преврата активно участват и автономистите от ВМРО.

В корена на преврата е режимът на Стамболийски,

республиканец и пацифист по убеждения. В стремеха си да възстанови страната от разрухата след Първата световна война премиерът земеделец налага драстични реформи, които срещат силна съпротива - поземлена, въвеждане на трудова повинност, задължително гласуване с наказателни глоби до 500 лв. Оранжевата гвардия подлага на гонения легалната опозиция в лицето на Конституционния блок.

В началото на 1923 г. Стамболийски разпуска еднолично XIX НС и с промяна на конституцията и нова избирателна система печели триумфално 212 места в новия парламент. На практика по време на управлението

му е наложена диктатура, която настройва всички срещу земеделците. Дори комунистите ги наричат аграрфашисти. ВМРО е бясна след Нишкото споразумение от март 1923 г., с което Стамболийски се ангажира да ликвидира организацията в името на Федерация на южните славяни.

Отмъщението не закъснява. На 10 юни 1923 г. военният министър ген. Иван Вълков дава устна заповед на капитан Иван Харлаков Стамболийски да бъде убит. Операцията по залавянето се ръководи от коменданта на Пазарджик полк. Славейко Василев.

Убит е садистично заедно с брат си Васил от „брадатите облаци“ - четници на

ВМРО, начело със скопския войвода Величко Велянов - Чичето.

Главата му е отрязана и поставена в конска торба. Лично „черният капитан“ Харлаков - водачът на отряда главорези, отнася торбата с главата на Стамболийски в София.

След преврата на 9 юни 1923 г. се завърта жестока спирала на насилие у нас. Настъпва трагичен период от над две десетилетия, в който са потъпкани принципите на парламентарната демокрация в страната. На два пъти през 1923 г. българи се изправят срещу българи с оръжие в ръка и се избиват с такова диво настървение, сякаш са вековни врагове.

не е имало Европейски съюз.

Как така?

Съжалявам, но ние първо сме българи.

И това трябва да бъде казано ясно в Брюксел.

А не да превиваме гръбнак.

Аз съм историк и не приемам компромиси за това.

Не приемам и тезата на някои от по-младите ми колеги, които се обвързват с определени фондации.

И спазват народната приказка: Който плаща, той поръчва музиката.

**– Загубва се чувството за историчност у българите, историята вече не е това, което е. За големите държави на Запад обаче не съм чула да има такова пренаписване, рязане на цели исторически периоди.**

– Ама те искат да премахнат историята тук!

Да, и не преувеличавам.

Ето, в една Франция техният президент Макрон – либерал и глобалист, като пламна Нотр Дам, още същата вечер заяви на французите: „Това е символът не само на френската нация, но и на цялата европейска цивилизация“.

Само дето се срамуваха да кажат думата християнска, за да не дразнят милионите мюсюлмани, приютени от бившите колонии.

А на нас ни забраняват да се увличаме в националистически крайности.

Само че ние имаме национална история, имаме нацио-

нални герои.

Това е кощунство!

И върхът на наглостта е, че искат да посегнат точно на тях чрез т.нар. очовечаване на историята.

Ето какво казват за Левски – „да, национален герой е, но и той е бил човек. Хайде напишете за човешкото у него – за годениците му например“.

Ама чакайте, Левски има „нечут характер“, както казва Ботев.

Те обаче искат да ни лишат от националните герои, защото са част от националната ни гордост.

Иначе французите си се гордеят със светата Жана Д'Арк.

**– Как ще коментирате тезата на някои либерални говорители, че турско робство не е имало и това е някаква „архаична концепция“, а еничарите са „правилни блестяща кариера“?**

– За такива само един „шут“!

Още от 1992 г., когато ДПС подкрепяше СДС – тогава още нямаше „депесарски шут“, се опитаха да вкарат османско присъствие в учебниците, но това не мина.

Те обаче продължиха и от раздела за Възраждането изхвърлиха кланетата в Батак и Перущица – това се случи при Филип Димитров през 1992 г.

Ето как се опитват да пренапишат историята.

За това намериха разни фондации с антрополози и политолози в тях.

И сега знаете ли, че събират учителите, като отново ги

подготвят за пренаписване на историята.

Някаква османистка рекла: „Тогава българите са имали много деца, не е като сега, и тогава много майки са давали някое от най-развитите си момчета, защото така детето щяло да има кариера в Османската империя“.

Как може да се говорят подобни глупости – никоя майка не е давала невръстното си дете, това е било кръвен данък.

**– Да, но тези хора го твърдят убедено и гласът им се чува зад всички каменни дувари, чува се в ефира.**

– Убедени са, защото им плащат!

Те работят за тези фондации срещу пари.

Знаете ли някои от тях какво ми казват: „Да, ама вие сте академик, уредили сте си кариерата, а ние стоим за 500 лева в Академията“.

И взимат още 500 лева от някоя фондация.

Не го оправдавам това.

Излиза, че Ботев и Левски са говорели за турско робство, но не са знаели, че няма такова.

Вярно, че има реформи в Османската империя през средата на 19 век, но има и пазар на роби в Истанбул. Вярно е, че има чорбаджии, но българинът е второ качество човек в империята, защото е гяур и неверник.

Ислямът не приема другояк.

Или приемаш исляма, или ставаш еничарин или велик везир.

Голяма част от великите

везири не са етнически турци.

И това трябва да се разбере.

**– Чакайте, ще Ви репликирам пак с тяхна теза: „Ами чорбаджийските къщи на богатите българи през Възраждането, по няколко ката са имали?“**

– Смешници!

Язык, че уж имат сиво наследство в главите си.

Да, в средата на 19 век вече имат големи къщи, и черквите ни не са вкопани в земята, но правверният винаги може да ти нахлуе в къщата и да ти задигне дъщерята, да я отвлече.

Гяурът освен това не може да бъде и свидетел в османския съд.

Като пътуваш от Копривщица до Карлово винаги си под заплаха да не стигнеш там, за кърджалийското време не знаят ли?

Приказват така: „Ние смятаме, че е нямало турско робство, погрешно е било чувството, че османското присъствие е робство“.

Само ще припомня една свещена глупост на същите тези хора, която и един президент, вече бивш, повтори:

„Който ни освободи, той ще ни пороби“.

Не може така да фалшифицираме Левски и Ботев.

Разбирам, че им плащат от фондации, но такова самооплюване минава всякакви граници.

**– И пак стигаме до началото на разговора. Какво остана от нашата България – както казват някои хора, остана й само територията?**

– Още не са ни превърнали в територия, но не можем да позволим искането за заличаване на нашата национална памет.

Няма да позволим да посягат на българския език и да твърдят, че това е в името на една общоевропейска идея, защото другите не правят така.

Чиновниците от Брюксел и тези в Анкара изглежда са намерили линията на най-лекото съпротивление.

И пак ще кажа – въпросът дори не е за езика, а за турската стратегия на проникване в България.

И в икономиката, и в политика, и в култура, дори в написването на историята ни.

Имаше преди години един зам.-министър на образованието от ДПС, който заедно с тогавашния шеф на Комисията по дискриминация Кемал Еюп, бяха направили проект за 900 000 лева.

В него пишеше как ще махнем Чинтуловите бунтовни песни, които засягат народа отомански.

Ще махнем и стихотворението на Ботев, в което той казва как „турчин бесней над

башини ми огнище“.

И „Под Игото“ ще махнат, защото в края Бончо бил напържил Мохамед като видял отрязаната глава на Бойчо Огнянов.

Имаше заседание в Народното събрание в зала „Изток“ по този въпрос.

Как може такова нещо – да посегнеш на Ботев, Вазов и на Чинтулов?!

Умът ми не го побира!

Не може в името на съвременната политика да фалшифицираме историята.

**– Е, то и световната история вече не е това, което е била.**

– Да, посягат и на нея.

Правят се филми за „решавация“ Втори фронт по време на Втората световна война в Европа – разни холивудски измишльотини и това се дава до втръсване по българската телевизия, по канала „История“ – разпространяват фалшиви новини.

Точно такива са тези лъжи.

Крият, срамуват се да кажат, че Източният фронт е решаващ.

И още – не смеят дори да споменат, че от 60 милиона жертви в тази война 26 милиона са съветски граждани.

Политическата коректност е новата цензура.

Идеологическата цензура отпреди 1989 г. сега е заместена точно от цензурата на политическата коректност, която води до най-страшното – автоцензурата.

От която дори и американска армия не може да ни освободи.

По-младите трудно различават истината от полулъжата.

А тя е по-страшна.

И днес живеем в 21 век, който е връх на демокрацията.

За това пазете историята.

Историята казва всичко.

Не политиците.

\*\*\*\*\*

Георги Марков е роден в

Пловдив през 1946 г.

Завършва история в Алма Матер.

Специализира в Института за европейска история в Майнц, ФРГ.

Професор, д-р на историческите науки, академик от 2008 г.

От 1993 г. до началото на 2012 г. е директор на Института по история при БАН.

Авторе на повече от 20 книги и учебници, написал е десетки студии и монографии.

източник: trud.bg

**Българи, точно днес (2 юни - бел. ред.), в деня, когато трябва да почетем паметта на един от най-големите революционери, ние ще ви споделим едно писмо на англичанин. И го правим, защото се надяваме... вярваме, че именно то ще ви вдъхне онази, която ви принадлежи по право само, защото сте поели първия си дъх на нашата райска земя – ГОРДОСТТА, че сте българи. Забравете изборите, мафиотите, манипулативните медии, поскъпването на тока, лъжливите политици и банките рекетъори. Забравете ги поне за минута и си спомнете кои сте всъщност!**

## Писмо на един англичанин за 2 юни, което разтърсва душата!

От стр. 1

повел на вярна смърт група също такива невръстни търсачи на остри усещания, уж обединени от мъглявата представа за „свободата на отечеството“... Всички емигранти в Румъния, те са отвлекли австрийски кораб, принудили капитана да ги сваля на българския бряг и след няколко дни битки, естествено, са били напълно разбити от редовната и въоръжена до зъби турска войска... В този ден, на 2 юни, бил загинал самият Ботев (по непотвърдени данни – от „приятелски“ куршум). Накратко – това е историята. Чувал я бях, но да ти кажа право, не бях особено впечатлен – приключенска му

работа... Авантюризм и малко безотговорност. Така мислех до момента, в който на 2 юни се озовах в епицентъра на тази смразяваща тишина и неподвижност...

От тогава всяка година чакам този ден за да видя, дали ще се повтори, дали ще е същото. Дали някой от по-младите няма да се зачуди защо и дали изобщо да се спира... Вече много години живея в България, пред очите ми са се променили много неща. Но тези три минути се проектират от година в година... 2 юни ме е заварвал в много от големите градове на България и в малкото планинско селце където живея.

Но картината навсякъде е една и съща. Хора, спрели да помълчат, да се сетят за подвига на един не доживял христовата възраст авантюрист, да му се поклонят или, може би, да го осъдят – но така или иначе в тези 3 минути мислите на 7 милиона българи са концентрирани в едно и това едно, в крайна сметка, е страната им, България. Що се отнася до мен, чужденец... Аз в тези три минути... обикновено изпитвам позорното чувство на завист. Да, аз завиждам – на целия български народ и на всеки българин поотделно.

Източник: Веу.bg

Ориана Фалачи е родена на 29 юни 1929 г. във Флоренция. През половинвековната си журналистическа кариера интервюира световни политици като Голда Меир, Ариел Шарон, Индира Ганди, Дън Сяо Пин, Фидел Кастро, аятолах Хомейни, шаха на Иран Пахлави, етиопския император Хайле Селасие... След терористичните атаки над Световния търговски център променя левите си политически убеждения и през 2002 г. пише „Яростта и гордостта“, в която посочва исляма като истински виновник за световния терор. През 2004 г. издава „Силата на разума“, където доразвива тезата за неразривната връзка между ислямската религия и ислямския тероризъм. Умира във Флоренция на 15 септември 2006 г.

**„Ако изразите искрено мнението си за Ватикана, католическата църква, папата, Дева Мария, Исус или светците, никой няма да се занимава с вашето право на „свобода на мисълта и словото“. Ако обаче направите същото за исляма, Корана, пророка Мохамед, за някой мюсюлманин – тогава ще ви нарекат ксенофоб и богохулник и ще ви обвинят в расова дискриминация. Ако крещите антиамерикански лозунги, ако наричате американците „убийци“, „негодници“, „врагове на човечеството“, ако изгорите американското знаме и издраскате снимките на американските президенти с пречупени кръстове, нищо няма да ви се случи. Но ако направите същото срещу исляма, тогава ще ви хвърлят на кладата.“**

Ориана Фалачи

# „Силата на разума“

от Ориана Фалачи (откъс)

(Продължение от бр. 5/2019 г.)

(И така: през 1356 г. сл. Хр., 84 години след Осмия кръстоносен поход, турците превзели Галиполи, полуостровът, който се простира на сто километра по северните брегове на Дарданелите. Оттам те завладели югоизточна Европа и светкавично окупирали Тракия, Македония и Албания. Покорили Сърбия и след петгодишна обсада парализирали Константинопол и го изолирали от Запада. През 1396 г. прекратили действията си, защото трябвало да се сражават с монголците, които били ислямизирани, но враждебни към турците. През 1430 г. турците се завърнали и окупирали Венеция. Разгромили християнските армии край Варна през 1444 г., и нахлули във Валахия, Молдова, Трансилвания, България и Румъния. През 1453г. отново обсадили Константинопол, който паднал в ръцете на Мехмет II на 29 май същата година. Между другото, знаете ли кой е бил той? Човек, който съгласно ислямския закон за убийства на роднини (законът позволявал на султана да убива членове на най-близкото си семейство), се качил на трона, след като удушил тригодишния си брат. Може би сте чели хрониките на писаря Фаранцес за падането на Константинопол? С тези хроники бих могла да опресня паметта на забравилите, на лицемерите.

Вероятно не сте чели хрониките. Особено ако сте европейец. Защото Европа плаче само за страданията на мюсюлманите и никога за християните, евреите, будистите, хиндуистите. За европейците не е политически коректно да се знаят подробности за падането на Константинопол. Да научат нещо за жителите на града, които в зори потърсили убежище в църквата „Света София“ и започнали да паят псалми, за да измолят Божията милост, докато Мехмет II обстрелвал стените на Теодосий. Патриархът отслужил на свещи последната литургия и в опит да успокои хората високо казал: „Не се страхувайте, братя и сестри! Утре ще бъдете в царството Божие и ще бъдете запомнени до края на времето!“ Децата плачели от ужас, майките им ги окуражавали с думите: „Не плачи! Ще умрем за нашата вяра в Исус Христос! Ще умрем за нашия император Константин, за нашата родина!“ Османските войски, като биели барабаните си, минали през разрушените стени, отблъснали защитниците на града от Венеция, Генуа и Испания и ги изклали с ятаганите. После нахлули в катедралата и обезглавили всички, дори и бебетата. Забавлявали се, като гасели свещите с малките им отсечени глави. Клането продължило от сутринта до вечерта. Спрели, когато великият везир се качил на олтара на „Света София“ и се провикнал към касапите: „Сега почивайте. Този храм вече принадлежи на Аллах!“ Навън Константинопол горял, турците разпъвали на кръст, бесели, набивали на кол жителите. Еничарите насилвали и колели монахините – четири хиляди за няколко часа!

Оцелелите оковавали във вериги и ги продавали на пазара в Анкара. Слугите подготвяли пира на победата, по време на който в нарушение на заповедите на Пророка, Мехмет се напил с кипърско вино. Султанът имал слабост към малки момчета. Затова заповядал да доведат първородния син на византийския аристократ Нотарас. Четиринадесетгодишното момче било известно с красотата си. Пред очите на всички Мехмет го изнасилал. После заповядал да доведат и семейството на момчето.

Родителите му, бабите и дядовците, чичовците, лелите и братовчедите. Пред него султанът собственоръчно им отсякъл главите. Един по един. Сетне заповядал да разрушат олатарите и да разтопят камбаните на всички църкви в града. Превърнал ги в джамии или базари. Ето така Константинопол станал Истанбул. Но Диен Дуду от ООН и учителите в нашите училища не искат да се говори за това.

\* \* \*

Факт е, че през 1683 г. европейците били помни от днешните жители на континента. Те всички се втурнали да защитават Виена, която тогава била крепостта на християнството. С изключение на французите, които и по онова време обичали да блудстват с Исляма – Луи XIV, кралят-слънце, подписал Договор за съюз с Отоманската империя. Но французите обещали да пазят неутралитет. Да, всички европейци – англичани, испанци, германци, украинци, поляци, италианци (хората от Милано, Генуа, Венеция, Тоскана, Пиемонт, поданиците на папската държава). На 12 септември 1683 г. те удържали необикновена победа и принудили Кара Мустафа да избяга и да изостави камилите, слоновете, биволите, мулетата. Великият везир изоставил и обоза с царевичата, кафето, пауните и щраусите, съпругите и държанките си. Но преди да избяга, за да не попаднат в ръцете на врага, им прерязал гърлата – на всички, една по една.

Днешното ислямско нашествие в Европа не е нищо друго, освен повторение на вековния ислямски експанзионизъм, на вековния ислямски империализъм. Но днес нашествието е по-тайно и по-коварно. Защото е не само от събратята на Кара Мустафа, Лала Мустафа, Али Паша, Ахмет Паша, Сюлейман Великолепни, както и от съмишлениците на Бин Ладен, Ал Заркауи, разните малки арафатчета и касапите, които се взривяват заедно с небостъргачи и автобуси. Нашествието е от имигранти, които се заселват в страните ни, в родните ни градове. Без никакво уважение към нашите закони те ни налагат техните собствени закони. Техните обичаи, техният Бог. Знаете ли колко от тях живеят в европейския континент, който се простира от Атлантика до Урал? Около 60 милиона. Само в Европейския съюз живеят около 25 милиона мюсюлмани. Извън Европейския съюз живеят 35 милиона. Включително Швейцария, където те са повече от 10% от населението. В Русия са 10.5%, в Грузия 12%, в Малта са 13%, в България – 15%. 18% от тях живеят в Кипър, 19% в Сърбия, 30% в Македония, 60% в Босна и Херцеговина, 90% в Албания, 93.5% в Азербайджан. Засега са малобройни само в Португалия (0.5%), Украйна (0.45%), Латвия (0.38%), Словакия (0.19%), Литва (0.14%), Исландия (0.04%). Щастливи хора са исландците! Но навсякъде, дори и в Исландия, те се множат. Не само поради неумолимото нашествие, но и защото мюсюлманите са най-бързо увеличаващата се етническа и религиозна група в света. Това се засилва от полигамията и факта, че според Корана жената е само утроба за раждане на деца.

\* \* \*

Да! Да се говори за това значи, че ме чака позорния стълб и тормоз. Значи доживотна присъда. В нашата покорена Европа, ислямската плодовитост също е забранена тема, която никой не се осмелява да коментира. Ако го направите, незабавно ще ви дадат под съд за расизъм и ксенофобия и богохулство. (Едно от обвиненията срещу мен на

процеса в Париж беше следното мое изречение: „Те се размножават като плъхове“. Малко брутално звучи наистина, но е неоспорима истина). Факт, е че никакъв процес или либерален закон не може да отмени фактите, с които самите те се хвалят. През последните 50 години броят на мюсюлманите се е увеличил с 235 %, докато християнското население се е увеличило с 47%. През 1996 г. мюсюлманите са били един милиард и 483 милиона, през 2001 г. са наброявали един милиард 624 милиона. В 2002 г. са един милиард 657 милиона. И така нататък. Световното мюсюлманско население нараства с 33 милиона всяка година. Скоро ще бъдат два милиарда и никакъв съдия не може да игнорира данните, предоставени от ООН – броят на мюсюлманите расте от 4.6% до 6.4% годишно. За сравнение броят на християните по света нараства с 1.4% годишно. За да разберете за какво става дума, вижте бившия Съветски съюз. Там най-гъсто населените области са мюсюлманските, като се започне с Чечня. През 60-те мюсюлманите в Косово са били 60% от населението, през 90-те – 90%. Днес почти 100% от населението на Косово са мюсюлмани. Нито позорният стълб, нито общественото порицание могат да заличат факта, че през 70-те и 80-те плодовитите палестински нашественици завладяха Бейрут, и вече са повече от някогашното християнско маронитско мнозинство. Никой не може да отрече, че новородените деца в мюсюлмански семейства в Европейския съюз нарастват с 10% всяка година. В Брюксел те нарастват с 30% годишно, в Марсилия – почти със 70%! В италианските градове този процент нараства дори по-драматично – днешните половин милион внуци на Аллага през 2015 г. ще бъдат поне два милиона.

Поне два милиона, защото в основните училища на северните области, като Венето и Ломбардия, преди 15 години тези деца са били само 30 хиляди. Сега са не по-малко от 100 хиляди. Същото е в Пиемонт, Лигурия, Тоскана. В Милано и Мантуа 10% от учениците са от ислямски произход. Миналата година в Брешия, в едно училище от 700 деца, 400 са от Албания, Алжир и Мароко. В Иврея, Пиемонт, в една частна гимназия, за подобна етническа група директорът трябвало да назначи учители от Магреб. С всичките следващи проблеми. Новодошлите не знаят италиански език. Обучението по основен италиански отнема около 4-5 месеца. Ако се запишат в училището по-късно, по време на уроците те не разбират нито дума. За да им каже „отворете учебника“, учителят трябва да го покаже с ръце. Това не е от полза за италианските ученици, които трябва да чакат съучениците им да научат езика. Вредата за италианските ученици се задълбочава, когато започнат да изучават хуманитарни предмети, защото европейската култура е неразривно свързана с християнството. Как да накараме малките мюсюлмани да разберат Данте и Алесандро Мандзони?

Как да им обясним нашите произведения на изкуството, картините на Исус и Дева Мария, на светците? Или голите жени като Венера на Ботичели? Как да им разкажем нашата история, например на Кръстоносните походи, от нашата, християнска гледна точка? Не е случайно, че много мюсюлмански деца възразяват срещу този начин на обучение. Според тях Божи гроб принадлежи на учениците на Пророка, Христос е пророк на Исляма и никой не го е разпъвал на кръст. Освен това съществува

проблемът със смесените класни стаи. Мюсюлманските родители не искат момчета и момичета да учат заедно, не искат дъщерите им да присъстват в часовете по физическо възпитание, или да се събличат, за да плуват в басейна. И в същото време родителите на италиански, френки, английски, испански ученици мрачно протестират: „Мюсюлманите ли трябва да се интегрират с нас, или ние с тях?!“

Очевидно ние трябва да се интегрираме с мюсюлманите. Хуари Бумедиен, човекът който свали от власт Бен Бела в Алжир три години след като страната получи независимост, през 1974 г. произнесе реч пред Общото събрание на ООН. Без никакви заобикалки той заяви: „Един ден милиони мъже ще напуснат Южното полукълбо на тази планета и ще нахлуят в Северното. Но не като приятели. Защото те ще нахлуят, за да покоряват и ще покорят Северното полукълбо с децата си. Ние ще победим чрез утробите на жените си“.

\* \* \*

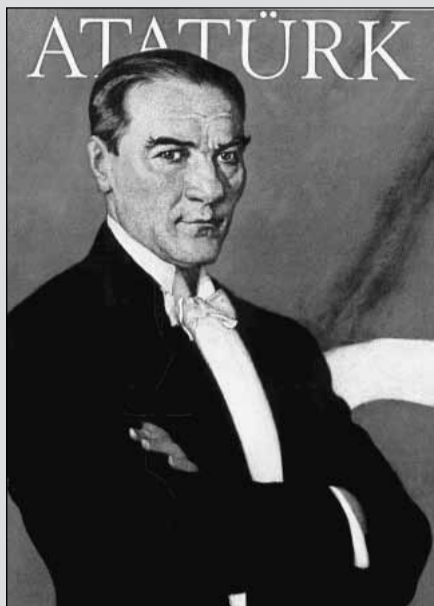
Миналото лято във Флоренция Роберто Таси, свещеник в енорийската църква Санта Мария де Ричи (същата малка църква, където през 1274 г. Данте за първи път видял любимата си Беатриче), постави два плаката със силно послание. Единият пред олтара на църквата с думите: „Да живее нашият Кръст, нашата единствена надежда! Тези брадати фанатици искат да унищожат всички нас!“

Вторият плакат беше в двора на църквата със снимка на горящите кули-близнаци в Ню Йорк. Текстът на плаката беше съвършен силогизъм: „Ислямът е теокрация. Теокрацията отрича демокрацията. Следователно ислямът е против демокрацията“. Отец Таси е добродушен и необикновен свещеник.

Той носи расо само за литургията, после се облича като селянин в полето. На неделните проповеди отец Таси проповядва ето това: „Скъпи мои, атеизмът направи на църквата една голяма услуга, защото премахна временната ѝ власт и ни принуди да говорим пряко с Бога и никой друг“. Или: „Забравете за ангелите и архангелите, пърхащи в небесата. Ангелите не съществуват. Съществува само Исус Христос, син на нашия Отец и Учител по свобода“. Или: „Да го кажем високо и ясно.“

Демокрацията отвори очите на хората в не толкова степен, отколкото Евангелието“. Отец Таси говори казва истини, които са на сърцето му. Една от тях е истината за исляма. По този въпрос той е истински специалист. В скромната му къща има купища книги за исляма и затова мнението му е непохватимо: „Ислямът бил мека и милостива религия? О, стига! Човек или е мюсюлманин, или не е. Ако е, трябва да се подчинява на Корана. А със сигурност Коранът не е мека и милостива книга“. И така отец Таси сложи тези два плаката пред олтара на църквата „Санта Мария“ и в църковния двор. С тях той искаше да обясни на прост език, че теокрацията държи хората в невежество, лишава ги от съвест и убива свободния ум. И всеки поддръжник на светското общество трябва да му бъде благодарен за това. Защото никак не е лесно да срещнеш свещеник, за когото светските принципи са по-важни от вероучението. Но хората с шарените знамена го принудиха да махне плакатите. Начело с военствен пацифист, като онези, които през 2002 г. искаха да осквернят историческите паметници на Флоренция. В този случай – французин. Естествено, никой не защити отец Таси. Медиите също взеха отношение по случая. В Рим един всекидневник отрази новината така: „Кръстоносен поход срещу исляма“. Във флорентински вестник се появи следното заглавие: „Да спрем антиислямския свещеник!“ Във вековната мечта на синовете на Аллаха – да унищожат кулата на Джото и кулата в Пиза, да разрушат църквата „Св. Петър“ в Рим, или Айфеловата кула, или Биг Бен, аз виждам повече глупост, отколкото стратегия. Защо да унищожават ценностите на един свят, който на практика вече е тяхна собственост? Свят, където Коранът е новия „Капитал“ на Маркс, Мохамед е новия Маркс, Бин Ладен е новият Ленин, а 11 септември е превземането на Бастилията и Зимния дворец.

(Следва)

**Ататюрк:****„Ислямът е разлагащ се труп, който трови нашия живот, както вонящата мърша“**

**Защо делото на Кемал Ататюрк е трън в очите на ислямистите? Как създателят на съвременна Турция промени представите за исляма през 20-ти век?**

Николай Цеков потърси мнения на експерти.

**„Ислямът е разлагащ се труп, който трови нашия живот както вонящата мърша“.** Тези, които познават съвременната история на Турция, знаят, че думите са на най-големия реформатор в историята на страната, а и на целия ислямски свят – Кемал Ататюрк.

„Бащата на турците“ е виждал в религията на пророка Мохамед една от основните причини за пълния упадък на Османската империя.

**Революцията на Ататюрк**

Експертът по международна сигурност Алек Алексиев посочва, че шокиращите със смелостта си изказвания на Кемал Ататюрк за исляма не са случайни. Пренебрежението към религията е една от отличителните черти на възникналото в края на 19-ти век младотурско движение, към което се присъединява и младият Кемал Ататюрк.

„Пред окупираната от победителите в Първата световна война Османска империя стои дилемата да се разпадне окончателно или да се реформира като национална държава на турците. Пътят на реформите минава през отстраняването на срасналия се с държавата ислям. Крайната изостаналост и фанатизмът принуждават Ататюрк да се разграничи по възможно най-резкия начин от религията, която според него е задушавала всякакъв прогрес в империята“, твърди политологът Алексиев и припомня, че реформите на Ататюрк за отстраняване на религи-

ята от държавната власт водят до появата на много нови свободи.

„Парадоксалното е, че правата на жените в Турция не само са изравнени с тези на мъжете, но и това, че турчините получават правото да участват в избори още преди това да се случи в страна като Франция например“, казва Алексиев.

Според експертката по проблемите на балканския ислям Антонина Желязкова, Ататюрк и неговата доктрина не отричат исляма, а просто го отстраняват от пътя на реформите в организацията на светската държава, в образованието и дори в промяната на облеклото:

„Истински революционер е най-точното определение за ролята на Ататюрк в историята. Той изгонва исляма от светската власт, но не по начин, който би обидил културата и традициите на турската нация. Неговите реформи водят до това, че мюсюлманските общности в страните от бившата Османска империя, в това число и в България, се оказват далеч поизостанали, фундаменталистски и ретроградни в сравнение с промененото турско общество“, изтъква Желязкова.

Главният редактор на излизацията на български и турски седмичник „Заман“ Мехмед Юмер подчертава борбата на Ататюрк срещу ретроградния ислям в образованието:

„Ататюрк обръща внимание на това, че сред ислямското население на империята грамотността е била едва 10-20%, докато сред християните – българи, гърци и арменци, тя е достигала 90%.

При пребиваването си в България като военен аташе през 1913 г. Ататюрк много харесал системата на образование в страната и я давал за пример. Той лично участвал в пропагандирането и прилагането на новата турска писменост на основата на латиницата. Наредил освен това призивите на ходжите за молитва да се озвучават на турски „за да ги разбира народът“. Ататюрк е виждал, че народът му е неук и е осъзнавал, че прогресът на страната е свързан с европейските цивилизации“, изтъква Юмер.

**Съпротивата на ислямистите**

Съпротивата срещу нововъведенията на основателя на модерната турска държава започва още със смъртта на Ататюрк, макар че враговете му и досега се въздържат от публични нападки.

Неосманските тенденции се засилиха особено след идването на Ердоган и неговата партия на власт, които целят да ревизират наследството на Ататюрк.

„Всъщност грижа за сегашните турски ислямисти е не толкова придържането към някакъв фундаментален ислям, колкото използването на религията като средство за достигане на политически цели и най-вече - завземането на всички власти в страната“, обобщава Юмер и заключава: „Основното противоборство в страната днес е между реформираната светска Турция и ретроградния ислямизъм“.

dunavmost.bg



www.kvantov-prehod.org

Проектант на символа на вестника художник-хералдик Христо Танев

Основател: акад. **Атанас Панчев**

Главен редактор  
**Петър Петров**

Редакционен колектив:  
**Желяз Христов**  
**Ляна Фероли**

Автор на главата на вестника: **Галина Фероли**

Адрес на редакцията:  
1172 София  
жк „Дианабад“  
ул. „Никола Габровски“ №1  
Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62

Тел.: 0893/ 83 84 97;  
0887/08 19 59

e-mail: kvantov\_prehod@dir.bg  
ISSN 1312-7063

Издателска къща  
„Новата цивилизация“ ЕООД,  
София

Първа Инвестиционна Банка  
АД, гр. София  
IBAN:  
BG13FINV91501016554266  
BIC KOD: FINVBGSF

Отдел Разпространение  
и абонамент: 0888 69 33 59  
Атанас Ралчев Панчев  
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

"Заветът на Св. Иван Рилски" е уникален документ, чието място в духовен и верови аспект е до Паисиевата история - мерило за националното ни самосъзнание. Заветът има четири познати преписа, които нашето духовенство приема за автентични. Единият се намира в библиотеката на Рилския манастир и е изложен в постоянната експозиция на музея му, вторият, направен от монах Касиан, е датиран 1860 г. и се съхранява в Националната библиотека, третият е дело на Неофит Рилски (ок.1793-1881), а четвъртият е по-късен и е редактиран езиково. Последните два преписа се намират в сбирката на Етнографския музей в София. Подробно е писал върху този проблем проф. Иван Дуйчев в книгата си "Заветът на свети Иван Рилски". Книгата е писана още през 1948 г., но е издадена от наследниците му чак през 2000 година.

# ЗАВЕТ НА СВЕТИ ИВАН РИЛСКИ

Чедца мои,

Аз, смиреният и грешен Иван, който не съм извършил никакво добро на земята, когато дойдох в тази Рилска пустиня, не намерих човек в нея, но само диви зверове и непроходими дебри. И поселих се в нея самин със зверовете, без да имам нито храна, нито покрив, но небето ми беше покров, земята - постеля и треви-те храна. Но благият Бог, заради обич към Когото презрях всичко и претър-пях глад и жажда, мраз и слънчев пек и телесна голота, съвсем не ме изо-стави, но като милосърден и чедолюбив баща обилно задоволи всичките ми нужди. И що да въздам на Господа за всичко, що ми даде? Много са Неговите благодеяния към мене, понеже от Своята света висота погледна милосърдно на моето смирение и ми оказа помощ да претърпя всичко - не аз, а Христовата сила, която е в мене - защото от Него е всяко добро дарование и всеки съвършен дар отгоре идва.

Поради това, моля ви, чедца мои, които в Господа съм събрал, моля ви, моя утроба, не пренебрегвайте наставленията на вашия отец, и заедно с апостола казвам: „Пак съм в мъки, докато се изобрази Христос във вас.“ Моля ви и ви заклевам със страшното Божие име, да не нарушите или изоставите нищо от него след моята смърт, но всичко, което написах, както е написано, да изпълнявате напълно, както сте се и обещали пред Бога. И който пристъпи или наруши нещо от него, той да бъде проклет и отлъчен от Отца и Сина и Светия Дух и да няма дял със светците, които от веки са угодили Богу, но неговият дял да бъде с онези, които са разпнали Господа на славата и с Неговия предател Юда, да бъде заличен от книгата на живите и да не бъде записан с праведните.”

И, преди всичко, завещавам ви да пазите светата вяра непорочна и незасегната от всякаво зломислие, както я приехме от светите отци, без да се отдавате на чужди и различни учения. Стойте добре и дръжте преданията, които сте чули и видели от мене. Не се отклонявайте нито надясно, нито наляво, но ходете по царския път. Пазете се грижливо от светски увлечения и винаги помнете заради що сте излезли от света и заради що презряхте света и светските неща.

А най-много се пазете от сребролюбивата змия, защото сребролюбието е корен на всички злини, според апостола, който го нарича второ идолослужение.

Нито пък търсете да бъдете познавани и обичани от земните царе и князе, нито се поддавайте на тях, като оставяте Небесния цар, Когото се записахте да бъдете войни и да воювате не по плът и кръв, а против миродържителя на тъмата на този свят. Н

Щом веднъж сте излезли от света, не се възвръщайте назад нито с тялото си, нито с ума, защото никой, според казаното, като положи ръка на ралото и поглежда назад, не ще бъде насочен към Небесното царство. Но и апостолът, прочее учи да забравяме онова, що е отзад и да се стремим към това, що е напред. Що означава, чедца мои, това: да забравяме нащата, които са зад нас?

И както ви събра в едно благодатта на Светия Дух, така и вие се старайте да живеете единодушно и единомислено, като дишате еднакво, отправяйки поглед само към вечното въздаяние, което Бог е подготвил за онези, които Го залюбиха.



Иван Дуйчев  
Април 2000

Поради това, чедца, щом като Светият Дух чрез устата на пророка похвалява общия живот, не го пренебрегвайте и вие, но напротив, утвърдете го и бъдете като едно единно тяло в Господа, което има различни членове, като едни образуват, прочее, главата, която притежава повелителството, а други нозете, които се явяват тези, които работят и носят, други пък - другите части на тялото, та да се състави от всички единно духовно в Господа тяло, водимо и управляемо от една разумна и словесна душа - сиреч чрез духовно разсъждение - и да няма нищо разделено. И когато се установи такава пребиваване и живеене според Господа, тогава и Той сам ще бъде посред вас, като ви управлява невидимо.

Не търсете първенство и начальства, но помнете Оногова, Който е казал: „Онзи, който иска да бъде по-голям сред вас, нека бъде слуга на всички.“

Ако ли пък се намери някой из-

между вас, който сее плевели, раздори и други съблазни, такъв веднага го отстранете отсрещ вашето събрание, за да не се обърне това на разяждаща живеница, според Апостола, и да не се разпространи злото между добрите, и да не би някой корен на горчивина да прораства нагоре, да направи пакост и чрез това да се осквернят мнозина.

Като живеете пък вкупом заради Господа и понасяте тежестите един другиму, не пренебрегвайте и онези, които живеят в уединение и се скитат в пустините, и в пещерите, и в земните пропасти - за които не бе достоен целият свят - но ги снабдявайте, когато може, за да ги имате като молителни пред Бога, защото молитвата на праведника може много да постигне.

Новопросветените люде от единокръвния свой народ утвърждавайте във вярата и ги наставлявайте да изоставят непристойните езически обичаи и злите нрави, които дори и след приемането на светата вяра поддържат. Но те вършат това поради простота и заради това се нуждаят от вразумение.

Аз пък отсега желая да пребивавам в тишина и безмълвие, за да се покая за своите прегрешения и да изпрося милост от Бога. А вие винаги поменувайте във вашите молитви мене, грешния ваш отец, за да получа милост в съдния ден, понеже нищо добро не сторих на земята и се боя от [Страшния] съд и мъките, които са приготвили за грешниците като мене, и Божията благодат да бъде с всички вас, като ви осенява и закриля от всички злини. Амин!

с със съкращения

(Подготви Христина Бързанова)



застраховки  
осигуряване  
финансови  
консултации

## ВАШАТА СИГУРНОСТ Е НАШЕ ЗАДЪЛЖЕНИЕ!

www.vdi-broker.com

- имуществени застраховки
- застраховки „Живот“
- застраховки финансови рискове
- лични застраховки
- селскостопански застраховки
- автомобилни застраховки
- застраховки на отговорности
- финансови консултации

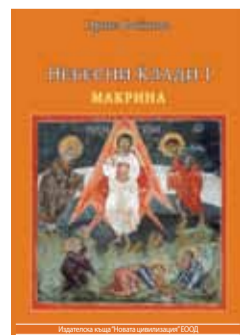


### НОВО ОТ ОМНИТЕХ ЕООД МОБИЛНИ, СПЕЦИАЛИЗИРАНИ УСЛУГИ:

- ВАДЕНЕ/ЕКСТРАКЦИЯ НА:**
- ПОДГРЕВНИ СВЕЩИ
  - ЗАПАЛИТЕЛНИ СВЕЩИ
  - ДЮЗИ
  - ШПИЛКИ И БОЛТОВЕ
- ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ РЕЗБИ НА:**
- СВЕЩИ
  - ОБТЕГАТЕЛНИ РОЛКИ
  - СИЛОВО ЗАКРЕПВАНЕ
  - КАРТЕР

ЕКСПЕРТНИ КОНСУЛТАЦИИ GSM: 0876 577 576  
e-mail: omnitech@gmail.com

## ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ



Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Хеликон“, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“. Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин: [www.kvantov-prehod.org](http://www.kvantov-prehod.org) и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.



## “НЕО ВИТА-СТМ” ООД

трудова медицина  
социални дейности  
медико-санитарни дейности

гр. Ботевград, бул. „Севаст Огнян“ № 3  
GSM: 0898444268, 0895962056  
e-mail: neovita\_stm@abv.bg